

“...möttes folkets befogade frågor, om detta verkligen var rätt politik, med anklagelser om främlingsfientlighet! Vilken sladd:

De som ställt till det svänger runt och anklagar sina kritiker, som snabbt utmålas som problemet! Alltså: Själva invandringsproblemet är inte längre problemet utan det svenska folk som inte fogat sig i överhetens märkliga beslut. Det är inte bränderna i förorter utan den smygande rasismen vid köksborden. Häpp!!.”

Ian Wachtmeister

““Risken med den biologiskt grundade definitionen är alltså att vi inte upptäcker **den verkliga faran**.

Den 'kulturellt betingade rasismen' handlar om en rasism utan raser, där man istället tittar på hur rasisternas avståndstagande gentemot **offren** ser ut.

Kanske det handlar om att hylla sin egen nationella, kulturella eller etniska tillhörighet och därmed särskilja sig från 'de andra'. I (det upplevda eller verkliga) behovet av att slå vakt om sin egen grupp finns en risk att man hamnar i **rasimens fälla**.”

Ur SIV-boken “Strategier mot ra-

Avsnitt

- a) Svenskar - invandrare
- b) Skuld mm
- c) Demografi, berikning, mm
- d) Tillmälen
- e) Desinformation
- f) Grodkok
- g) Milgrameffekten

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att argumenten för den förda politiken till stor del byggt på att inte mötas av invändningar
- att en monolitisk makt inte behöver sakliga argument

14 a) Svenskar?

1. Alltid invandring

Det blir att tänja på sanningen, om man jämför den nu aktuella massinvandringen från andra världsdelar med den som förekommit under tidigare sekler i Sverige historia.

- Tidigare har det handlat om mindre grupper av invandrare.
- De kom från våra grannländer eller övriga Västeuropa.
- De klarade sin egen försörjning.

År 1900 var andelen utrikes födda i Sverige mindre än 1 procent, idag handlar det om mer än det tiodubbla.

2. Invandrare byggde Sverige

“Det var invandrare som byggde Sverige”.

Så har centerledaren Maud Olofsson uttalat sig.

Sant är att en viss invandring förekommit till Sverige under seklernas lopp och att en del av denna varit bra för Sverige. Den överväldigande majoriteten av befolkningen i Sverige har dock hela tiden utgjorts av svenskar.

Dessa har också deltagit i byggandet av landet...

Sant är också det frekventa påståendet att kollektivtrafiken i Stockholm skulle stanna om alla invandrare där plötsligt gick i strejk. Men om inte invandrare idag hade haft dessa arbetsuppgifter skulle svenskar ha haft dem.

3. Det finns inga svenskar

Lagar och myndigheter har nu skapats för att motverka etnisk diskriminering, något som vilar på en skarp uppdelning av befolkningen i Sverige i två olika grupper: invandrare och icke-invandrare.

Samma krafter som drivit igenom detta ser sig oförhindrade att driva en propaganda om att det inte finns **“vi och dom”**.

Vi svenskar finns med andra ord inte.

Argumenteringen underbyggs med att alla som nu bor i Sverige har förfäder som en gång i tiden invandrat till Sverige, i takt med att inlandsisen dragit sig undan.

Vi är med andra ord alla invandrare, egentligen.

4. Alla är svenskar

Det vanligaste av alla argument - eller snarast den vanligaste parollen - från de politiskt korrekta är **“alla människors lika värde”**.

De lutar sig då mot FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna.

Vad man dock inte klargör är om denna deklaration frånhänder Sverige och andra medlemsländer i FN rätten att försöka reglera invandringen.

Eller betyder det att envar som lyckats ta sig till Sverige automatiskt har uppehållstillstånd i vårt land, utan att någon särskild prövning behöver göras av svenska myndigheter?

I den riktningen har det faktiskt kampanjats, under parollen **“ingen människa är illegal”**.

Massmedia och politiker har sedan hakat på, genom att benämna dem som illegalt uppehåller sig i Sverige och som gjort sig av med sina id-handlingar för **“papperslösa”**.

I media kan också utlänningar, som just satt sin fot på svensk mark, omtalas som *“nyanlända svenskar”*.

Med tanke på hur central parollen “alla människors lika värde” är i pk-argumenteringen vore det rimligt att de politiskt korrekta kan precisera parollens konkreta innebörd. Detta kan, eller vill, de dock inte göra - kanske just därför att luddigheten fyller en funktion.

1. Skuldbeläggning

Vi svenskar ska känna skuld och skam. Till detta finns många skäl, emanerande ur vår mörka historia:

- slavhandel
- kolonier
- undfallenhet mot Hitler-Tyskland

- I själva verket har ju svensk inblandning i slavhandel varit liten i jämförelse med andra europeiska länder.

Och europeiska länders inblandning i slavhandel, i sin tur, blir liten i jämförelse med muslimska länders slavhandel - vare sig man ser i utsträckning över tid, aktualitet, omfattning eller grymhet.

- Sveriges enda koloni över en längre följd av år var den pyttelilla ön S:t Barthélemy i Västindien.

- Sverige föll undan för Hitler, men vad hade vi att sätta emot?

Det är knappast sannolikt att vi hade kunnat lämna ett större bidrag mot nazismen genom att bli ockuperade.

2. Flyktingar

De som kommer till Sverige och söker asyl sägs vara "flyktingar".

I själva verket har bara en liten andel av de asylsökande skyddsbehov i enlighet med Genevekonventionen. De gör själva allt för att försvåra utredandet, eftersom de saknar flyktingskäl.

Deras motiv för att ta sig till Sverige är en önskan om "ett bättre liv", och en bidrags-garanterad försörjning.

3. Rikt land

Sverige är ett rikt land, vi har råd att ta emot många flyktingar. Det är dessutom vår moraliska skyldighet att dela med oss av vårt välstånd.

Sverige tar emot alltför få flyktingar. Det är bara en "rännil" som kommer till Sverige jämfört med tidigare. Andra länder tar emot många fler flyktingar.

Hävdar de politiskt korrekta.

I själva verket har ju Sverige inte råd att ge god sjukvård eller åldringsvård åt alla sina medborgare. Det finns svenskar som lever materiellt mycket gott, men det gäller långtifrån alla.

Det var en nedgång i antalet asylsökande i mitten av 90-talet, men i gengäld kom så många fler anhöriga. I början av 2000-talet har dessutom antalet asylsökande och antalet beviljade PUT åter ökat kraftigt.

Jämförelsen med länder i Afrika och Asien haltar på två sätt. Dels är det fråga om grannländer till konflikthärdar, dels kostar varje flykting där bara en bråkdel av vad som blir fallet i Sverige.

4. Gott om plats

Ett argument som många debattörer har anfört är att “vi har gott om plats”. Buden om hur många vi således kan ta emot har varierat från några miljoner till mer än 100 miljoner. (se 2b)

Nu är kriteriet för “överbefolkning” inte ett visst antal invånare på kvadratkilometer, utan att antalet överstiger jordens försörjningsförmåga. Ett bördigt område kan försörja många, ett bergigt och kallt område kan försörja få.

För övrigt visar erfarenheten att de utlänningar som kommit till Sverige i de allra flesta fall väljer att bosätta sig kring våra större tätorter.

5. Allas lika värde

I en grundläggande och principiell bemärkelse är “alla människors lika värde” paroll som ingen demokrat kan annat än ställa sig bakom.

Denna slogan syftar dock längre än så! Den riktar sig i praktiken mot medborgarskapet och den reglerade invandringen. Som den används från pk-håll kräver man att samma rättigheter måste tillkomma alla som befinner sig i vårt land - vare sig de är medborgare i landet eller, ja även utan att de ens har uppehållstillstånd i Sverige.

Parollen har också en propagandamässig glidning i den riktningen att alla människor skulle vara likadana och ha samma värderingar. Så är ju inte fallet.

6. Ej “grupp mot grupp”

En angränsande argumentering är att vi får inte dela upp människor i “vi” och “dom”.

Inte heller får vi “ställa grupp mot grupp”.

Här kan ju först konstateras att när det gäller DO:s verksamhet, diskrimineringslagstiftningen och de s.k. hatbrotten finns i hösta grad invandrare respektive svenskar.

I praktiken finns det alltid en konkurrens om begränsade resurser.

När ett enda “ensamkommande flyktingbarn” kan kosta närmare 1,2 miljoner kronor per eller mer så går det ut över andra områden.

Det är mycket av önskvärda satsningar på våra gamla och sjuka som det svenska samhället idag inte har råd med.

S-politiker berömde sig tidigare av att sitta inne med en “helhetssyn”, nu går de in för att sticka huvudet i sanden - och begär att alla andra ska göra det detsamma.

14 d) Tillmälen

Det blir ingen överdrift att säga, att tillmälena har haglat över dem som förespråkat en reglering av invandringen.

“Fördelen” med tillmälen är ju att de kan ersätta argument i sak, vilket blir värdefullt för den som saknar sådana.

Några av de vanligast förekommande tillmälena tas upp här.

1. Rasist

Användningen av detta tillmäle är satt i system. Statens Invandrarverk gav år 1995 ut boken *“Rasismens varp & trasor”* under redaktörskap av Åke Sander, fil doktor i praktisk filosofi vid Göteborgs Universitet.

Sander förespråkade en flitig användning av begreppet *“rasism”*, att *“klistra på fienden”*. Samtidigt ville han ge en mycket vid innebörd åt begreppet:

“Rasism’ blir då någon form av primärt funktionalistiskt, men ändock långtifrån substantiellt tomt, ‘paraply-begrepp’ som senare, med hjälp av olika prefix som t.ex. ‘äkt’, ‘trettioårig’, ‘biologisk’, ‘etnisk’, ‘kulturell’ eller ‘religiös’ kan preciseras i olika riktningar.

Fortsättningsvis i detta inlägg kommer jag, där jag inte tror att det leder till missförstånd, att som samlingsnamn för alla prefix-rasism utom den klassiska europeiska, biologifokuserade rasismen att använda termen ‘ny-rasism’.”

Begreppet är alltså luddigt. Är en person “rasist” redan genom att vilja begränsa invandringen, genom att se problem med invandringen eller genom att erkänna existens av olika människoraser?

Ur inlägg i “Röda Rummet” av Aje Carlbom 2005:

“...har emellertid en liten grupp akademiska aktivister lyckats få gehör bland socialdemokratiska politiker för att integrationsproblemet ska beskrivas med termen ‘rasism’. Exakt vad som är rasism och vad som inte är det är emellertid oklart. Idag är det inte bara nynazister och högernationalister som betraktas som främlingsfientliga eller rasistiska. Innehållet i kategorin har expanderat.

Den biologiska rasismen, där fenotypiska eller fysiska egenheter ansågs ligga till grund för moraliska kvalitéer, har kompletterats med föreställningar som betonar ‘vardagsrasism’, ‘kulturell rasism’ och ‘strukturell rasism’.”

“Många som använder ordet rasism förväxlar ofta detta med den mildare Vi/Dom företeelse som brukar kallas etnocentrism, det vill säga det universella faktum att människan har en tendens att tolka och värdera främlingar utifrån kategorier hämtade i den egna kultursfären.

Ur antropologisk synvinkel är detta fenomen varken särskilt märkligt eller moraliskt upprörande. Det är en mänsklig konstant som ligger till grund för vår förmåga att konstruera olika typer av gemenskaper.”

Erfarenheten har visat, att när begreppet i sig inte räcker till skarvar man på med “dold” rasism. Vederbörande har inte uttalat något om olika rasers olika värde, men förutsätts ändå hysa den uppfattningen, egentligen.

Carlbon:

“Rasismen har, anser vissa aktivister, blivit en ‘dold’ fiende som lurar överallt i samhället. Något gåtfullt är det hur man kan vara säker på att det överhuvudtaget existerar ett fenomen som rasism när detta är dolt? Är det dolt för vissa men inte för andra? Vad krävs i så fall för att hitta det utöver en stark tro på att så är fallet?”

“Communist Party directive issued in 1943:

Members and front organizations must continually embarrass, discredit and degrade our critics.... When obstructionists become too irritating, label them as fascist or Nazi or anti-Semitic.

Constantly associate those who oppose us with those names that already have a bad smell.

The association will, after enough repetition, become ‘fact’ in the public mind.”

Ur 1956

Report of the House Committee on Un-American Activities (volume 1, p.347)

2. Främlingsfientlig, mm

Begreppet "*främlingsfientlig*" har synonymer i "*xenofob*" och "*invandrarfientlig*".

Anklagelsen går här ut på att den som vill se en mer restriktiv invandringspolitik därmed är negativt inställd mot invandrare i allmänhet eller mot varje utlänning.

I verkligheten lär det finnas få invandringskritiker som motsvarar den beskrivningen.

Detta tillmäle vittnar i sig om en fördomsfullhet, men egentligen vet nog många av dem som använder det, att det inte stämmer med verkligheten. De använder det ändå, eftersom det fyller en politisk funktion.

3. Fascist, mm

Den som skälls för rasist skälls gärna även för att var "-ist" på annat sätt, nämligen "*fascist*" eller "*nazist*".

Det ligger iofs mer logik i det senare tillmålet, eftersom nazismen inkluderar en ras-ideologi. Fascismen var/är förvisso antidemokratisk och våldsbärande, men den var/är inte rasistiskt.

De som använder dessa begrepp är dock vanligen inte så noga med distinktionerna. Funktionen av tillmälena är ju inte att förmedla en verklighetsbild. Den är istället att kränka, stämpla och isolera. Som sådana fungerar de snarast bättre, ju mindre definierade de är.

4. Antisemit

Näraliggande är tillmålet "*antisemit*", dvs att vederbörande skulle allmänt ogilla judar.

I praktiken kan detta tillmäle förekomma mot envar med kritik av staten Israel eller dess företrädare. Det kan även användas mot den som har invändningar mot enskilda judars agerande. Liksom mot den som i något avseende sätter frågetecknen för hur historieskrivningen kring Förintelsen utnyttjas politiskt.

5. Islamofob

Begreppet "*fobi*" låter förstå att någon är mer eller mindre sjuk, psykiskt. I det forna Sovjetunionen drevs detta dithän att dissidenter faktiskt spärrades in på mentalsjukhus.

Expo och kretsen kring denna tidskrift driver tesen att invändningar mot islam eller enskilda muslimers uppträdande i Sverige vittnar om "*islamofobi*" - vederbörande är islamofob.

Problemet ligger alltså inte i vad denna individ tycker sig se, och reagerar mot - problemet ligger hos individen själv.

6. Extremist

Påstår man att något är "*extremt*" måste det ju vara i jämförelse med någonting annat.

Om samtliga sju riksdagspartier i en fråga har samma inställning kan man naturligtvis se detta som en form av normalitet - jämfört med vilken det blir udda att ha en annan åsikt.

I sak hindrar dock inte detta att de sju alla kan ha fel. Även en minoritet kan ju ha rätt! De som först hävdade att jorden var rund var inledningsvis i klar minoritet.

I grunden blir det kanske fel att tala i termer av "rätt" eller "fel", när det i grunden handlar om åsikter och värderingar.

Antingen tycker man att svenska intressen ska värnas, eller så tycker man inte det.

7. Höger

Begreppet "*extremist*" förekommer vanligen i kombination med "*höger-*". Vederbörande individ eller organisation är således "*högerextrem*". Det reser frågan vad som egentligen är höger respektive vänster. Vanligen syftar man då på antingen fördelningspolitik eller statens roll i samhällsekonomin:

- Vänster är traditionellt att förespråka jämlikhet och statlig styrning, för att stå på fattigas sida.
- Höger är att arbeta för inkomstklyftor och maktkoncentration, för att stå på de rikas sida.

Det går knappast att påvisa att vare sig Sverigedemokraterna eller Nationaldemokraterna skulle motsvara beskrivningen av ett högerparti.

8. Populist

Som detta begrepp i praktiken används riktar det sig mot rörelser som vill sätta folkviljan i fokus och att låta vanligt folk få komma till tals, vilket hör ihop med att vara demokrat.

Den som använder begreppet vill rimligen hävda att han/hon menar något mer. Det skulle då kunna vara att bara frossa i missnöje - att skatterna är för höga, och bidragen för låga. Man driver en linje som inte går ihop, budgetmässigt. Man saknar helhetssyn.

I praktiken är det dock de politiskt korrekta som saknar helhetssyn, som stoppar huvudet i sanden. De vill inte veta av vad invandringen kostar, de tar inte ansvar för ekonomiska och andra konsekvenser av sin politik.

9. Odemokrat

Här kan bara konstateras, att de politiskt korrekta lanserat en ny innebörd av ordet "demokrati".

Tidigare innebar begreppet "demokrat" att

- a) försvara vissa principer, om t ex yttrandefrihet för även meningsmotståndare
- b) folkviljan ska respekteras, majoriteten avgör.

Den nya innebörden har blivit att företräda vissa bestämda åsikter, närmare bestämt dem som makthavarna står för. I den bemärkelsen blir det obestriddligen så att många invandringskritiker är "antidemokrater"...

10. Rättshaverist

Det är ett av de luddigare begreppen, mot dem som påtalar problem eller ojustheter. Omöjligt att bemöta, om vederbörande gjort just detta - påtalat problem eller ojustheter.

I praktiken används epitetet bara mot personer utan tillgång till medial makt.

11. Konspirationstänkare

En återkommande anklagelse mot invandringskritiker är att de hänger sig åt "*konspirationsteorier*" och "*konspirationstänkande*".

Vad anklagelsen mer konkret innebär är dock oklart. Är det att man föreställer sig att vissa grupper har mer makt än andra, att dessa har uppfattningar om en önskvärd utveckling och att de arbetar efter sina övertygelser?

Gäller anklagelsen att det är fullt och omoraliskt att ha sådana föreställningar, eller gäller den att de har svag koppling till verkligheten?

Här handlar det om att försöka uppställa tankeförbud.

1. Lögner

Det saknas heller inte exempel på vad som måste vara medvetna lögner från de politiskt korrekta. En webbsida som satt detta i system är *“Vi i Sverige”*, där man t ex hävdar att invandringen är lönsam för Sverige.

Ylva Brune påstod hösten 2009 i TV att det *“1992-93 skedde en extrem rapportering kring flyktingars snatterier/.../Det var framförallt kosovoalbaner som pekades ut/.../Det fanns inte hos Polisen något som tydde på att det skett någon ökning”*.

I själva verket fanns ett uttryckligt pm från RPS om detta.

En form av lögn är också när invandringskritiker framställs som hotfulla eller våldsamma, så som Expo och kvällstidningarna gjorde våren 1996 utifrån attentat mot Expos tryckeri och försäljningsställen, där en mer sannolik förövare var Tobias Hübinette från Expo - en dokumenterad återfallsförbrytare.

En annan variant är när invandringskritikers förehavanden *“avslöjas”* eller direkt påstås vara *“hemliga”*, medan media och pk-iter gör en insats genom att *“dra fram i ljuset”*. Konsekvent, då det rör sig om *“mörka krafter”*, vars åsikter inte tål dagens ljus. I dagsljus *“spricker trollden”*.

I själva verket har ju problemet hela tiden varit det rakt omvända: att massmedia bara undantagsvis släppt fram invandringskritiker. Och varje gång som det verkligen har blivit en debatt på lika villkor har invandringskritikerna vunnit den. Detta har till och med gällt även då villkoren varit olika.

2. Vinklingar

Ett exempel på vinkling gavs i Metro den 16/10 -09. Där citerades Christer Hallerby, nu statssekreterare hos integrationsminister Nyamko Sabuni, tidigare statssekreterare hos invandringsminister Birgit Friggebo.

Hallerby sade: *”Av 4,4 miljoner människor på arbetsmarknaden är 800000 utrikes födda. Utan dem skulle det svenska samhället upphöra att fungera.”*

Hallerbys konstaterande betyder att 3.600.000 inte var utrikes födda. Hur skulle det svenska samhället fungera utan dem?

Att 800.000 utlandsfödda funnit arbete är ju bra såtillvida att de förhoppningsvis försörjer sig själva. Men skulle de alla plötsligt, från den ena dagen till den andra, resa hem så blir det naturligtvis problem temporärt tills ringarna lagt sig. Det är dock ett hypotetiskt problem. Man kan lika gärna tänka sig att de aldrig kommit till Sverige, och då hade andra haft deras jobb.

3. “Inga enkla lösningar”

Invandringskritiker anklagas för att komma med *“enkla lösningar”* på problem som är komplicerade.

Innebörden av *“populism”* är ju att man ställer krav som är inbördes oförenliga, att man inte tar något ansvar för helheten. Anklagelsen för populism blir därför absurd när den kommer från dem, som kräver att man ska bortse från kostnadsaspekter kring invandringen.

Även om ingen enskild åtgärd ensam kan lösa alla problem som uppstått genom decennier av massinvandring måste en första och självklar åtgärd vara att radikalt minska den fortsatta invandringen.

Detta vill de politiskt korrekta inte höra talas om, och det har inget att göra med om åtgärden är enkel eller komplicerad.

4. Fördomar

En grupp av argument går ut på att kritik mot den förda invandringspolitiken bottnar i olika typer av tillkortakommanden hos kritikerna, intellektuellt eller moraliskt.

Kritik har länge förutsatts bygga på "okunskap" och "fördomar".

Vilket i sig utgör exempel på en fördom, skulle man kunna konstatera...

Underförstått ligger här en föreställning om att vi människor skulle kunna vara helt befriade från förutfattade meningar. I själva verket skulle livet bli extremt farligt och omöjligt att klara utan några förväntningar eller farhågor. Inte heller de politiskt korrekta är fria från fördomar.

Däremot är det viktigt att kunna löpande justera sina uppfattningar i takt med nya erfarenheter. Problemet med de politiskt korrekta är deras fundamentalism. Inte ens när de har facit i hand kan de ändra sig. För dem är kartan överordnad verkligheten!

Ur inlägg i "Röda Rummet" av Aje Carlbom 2005:

"Skillnaden mellan ett antirasistiskt synsätt och ett rasistiskt ligger inte nödvändigtvis i att den ena positionen är mer eller mindre fördomsfull eller 'rasistisk' än den andra. De är, som påtalats av vissa forskare, varandras spegelbilder.

I grunden bygger båda synsätten på en förenklad, grovt generaliserad bild av vad 'invandrare' är och gör. Det vill säga, både antirasister och rasister är fixerade vid vissa föreställningar om andra 'kulturer' snarare än vid kunskap om vad olika individer tänker eller gör.

Det är lika fördomsfullt att vara väldigt förtjust i andra kulturer som det är att tycka illa om andra kulturer. Utsagan 'jag gillar norrmän' bygger på fördomar, liksom utsagan 'jag ogillar norrmän'. Att hävda att 'invandrare' ska ha mer makt bygger på starka fördomar om en grupp på omkring en miljon individer."

Vi kan här inte missunna läsarna vad Tanja Bergqvist skrev på sin blogg den 16/11 -09 - hon presenterade s.a.s. en "nöt". En nöt för nötter att knäcka:

"En olöslig paradox

Det intressanta är att de personer som Lindqvist kallar för svenskförnekare och vars förfäder bott här i tusentals år, om några, enligt sina egna teorier borde bära på ingrodda fördomar och därmed är deras utlåtanden inte faktamässigt tillförlitliga, exempelvis påståendet om att alla svenskar bär på fördomar.

Hmm.. jag ser att man här hamnar i något som kan liknas vid Russells paradox.

Om svenska proffstyckare kommit fram till att alla svenskar bär på fördomar så måste de givetvis även själva bära på dessa fördomar, och därmed måste fördomen om att alla svenskar (och därmed även de själva) bär på fördomar vara falsk och därmed bär de inte på några fördomar. Motsägelse.

Om proffstyckarna å andra sidan inte bär på fördomar så är deras påstående att alla svenskar bär på fördomar sant och därmed måste även de själva bära på dessa fördomar. Återigen motsägelse.

Den enda utvägen ur denna paradox är givetvis att denna del av den svenska proffstyckarelliten inte är svensk, och inget skulle väl glädja dem mer än att få höra detta så att de kan kasta av sig det svenska oket.

Saken är bara den att detta sorts tänkande, precis som Lindqvist poängterar, är typiskt svenskt och unikt för Sverige, och därför måste de vara svenskar. Det går således inte att avgöra om alla svenskar bär på fördomar, åtminstone inte om denna utsaga kommer från svensk proffstyckarmaffia - vilket den gör."

Motsatsen till att vara fördomsfull är att vara öppen för nya intryck, att kunna ta till sig nya fakta, att lära av gjorda erfarenheter och att vilja söka sanningen.

- En begränsning kan ligga i att man har en attityd som stänger verkligheten ute.
- En annan begränsning kan ligga i att man själv lever avskild från verkligheten.

Vad redan skrivandet av denna bok givit en påminnelse om är ju man i många fall göra faktaunderlag svårtillgängligt.

Vill man motverka fördomar ska man i konsekvensen namn medverka till att relevanta fakta kommer fram och att argument kan brytas öppet mot varandra.

I takt med att invandringskritiker visat sig väsentligt mer pålästa i frågan är dem som vurmar för mångkulturen har anklagelserna "*okunskap och fördomar*" klingat av. Istället klagas man, som Mona Sahlin, att sverigedemokrater kommer med för mycket av "*siffror och statistik*".

Vägg-i-vägg ligger anklagelsen mot kritiker för att lida av "*främlingsrädsla*" och "*fo-bier*". Återigen förutsätts invändningar bottna i irrationalitet, inte i verklighetssyn och legitima egenintressen.

Det är fullt berättigat att hysa en rädsla för att mer invandring från muslimska länder ska medföra en ökad våldsbrottslighet - eftersom hittills gjorda erfarenheter visar på ett sådant samband. Även om media vill mörka om den saken.

1. Tillvänjning - ny normalitet

En metod är att ständigt upprepa vissa ord eller vissa påståenden, för att hamra in en bild. Det kan gälla att de utlänningar som kommer är flyktingar, att de utlänningar som inte har arbete diskrimineras, att invandrades brottslighet inget har att göra med etnicitet, osv.

En tillvänjning sker också genom

- den varje år omfattande invandringen,
- den ständiga ökningen av antalet anmälda våldsbrott,
- de dagliga nyheterna om rån och bränder,
- de individuella strategierna i vardagen för att minimera riskerna att råka illa ut.

Man frambringar en ny "normalitet". Äldre personer har en annan tid att jämföra med, de som växer upp i detta samhälle känner bara till denna verklighet.

2. Ödesbestämt

Utvecklingen framställs som ödesbestämd, förändringar bara kommer, oavsett vad vi medborgare önskar.

Omvänt är den typ av förändring som vi önskar omöjlig. Invandringen kan inte stoppas, eller ens minskas.

Här förekommer en glidning, mellan i ena änden att det vore omoraliskt att stoppa massinvandringen, i andra änden att det är praktiskt ogenomförbart att göra det på grund av världens befolkningsökning och trycket från dem som vill komma. Däremellan har vi åtaganden genom internationella konventioner.

Invandring har dessutom förekommit i alla tider, påpekar man. Vad man då bortser från är att både omfattningen och karaktären av den invandring som pågått till Sverige under de senaste decennierna inte går att jämföra med någon invandring tidigare i vår historia.

14 g) Milgrameffekten

Adolf Eichmann inför rätta i Israel

Det finns ett antal faktorer bortom argumentering och styrkan av argument, bortom verklighet och egna intressen.

En sådana faktor är *masseffekten*, som uppstår när samhällets alla auktoriteter förmedlar samma budskap.

Här kallar vi detta för *Milgram-effekten*:

En universitetsprofessor vid Yale i USA, *Stanley Milgram*, förundrades över hur det kunnat gå till när människor lydde även orimliga order, bara dessa kom från en auktoritet.

Han beslöt därför att genomföra psykologiska experiment kring detta. Det skedde 1961, samma år som Adolf Eichmann dömdes för sina krigsförbrytelser.

Ur "Allt om Vetenskap" den 15/5 -07:

"...En professor vid stadens berömda universitet, Yale, sökte efter försökspersoner till ett experiment som skulle utforska det mänskliga minnet och dess inlärningsförmåga. ... Professorn hette Stanley Milgram. Han hade sett den åtalade Adolf Eichmann på tv och förundrats över hur en så lågmäld och pedantisk person kunde förkroppsliga den brutala ondskan som nazismen stod för. Eichmann påstod till sitt försvar att han bara lytt order och gjort vad som förväntades av honom.

Milgram frågade sig om det var möjligt att få en fullt normal människa att begå så fruktansvärda handlingar på någon annans order. Experimentet var till för att besvara den frågan. Och svaret skulle bli otvetydigt.

De som anmälde sig till Milgrams försök möttes på universitetet av en inhyrd biologilärare i grå labbrock och med allvarlig uppsyn. Han var försöksledaren, som med universitetets auktoritet i ryggen skulle lotsa deltagarna genom proceduren."

Experimentet hade ett annat syfte än vad som föregavs inför försökspersonerna. Det verkliga syftet var att utröna hur långt man kunde förmå människor att lyda order. I experimentet skulle elektriska stötar, allt kraftigare sådana, utdelas vid felsvar.

"Varje gång eleven svarade fel på en fråga skulle läraren ge honom en elektrisk stöt och gradvis öka den elektriska spänningen tills svaret blev det korrekta."

Det var inga verkliga stötar som utdelades och "eleven" var införstådd med experimentet. Dennes kroppsspråk tillsammans med inspelade ljud gav dock en bild av att stötarna var mycket smärtsamma. Eleven protesterade vilt, tills han plötsligt blev tvärtyst och stilla. Detta skedde när stöten nått en styrka på 330 volt.

Trots att stöten var livsfarlig var många försökspersoner redo att fortsätta upp till nästa nivå, på 450 volt - under trycket av försöksledarens direktiv.

Hur många var det som lydde?

Svar: En klar majoritet!

"26 av de 40 gick hela vägen, upp till 450 volt, långt förbi skriken av smärta och protesterna, över den nivå där märkningen sa 'Fara', och förbi det stadium där offret tystnat. 65 procent av ett slumpvis urval av amerikanska män mellan 20 och 50 år var beredda att utdela livsfarliga elektriska stötar till en okänd person trots att offret bad om nåd och skrek av smärta.

Så länge det fanns en person med auktoritet som uppmanade dem till det, en person som uppenbarligen tog ansvar för vad som skedde, så kunde de göra det."

"Relativt få av oss har de resurser som krävs för att motstå auktoriteter", sammanfattade Milgram.

Stanley Milgrams experiment har genom åren upprepats i flera länder, varvid det visat sig att hans resultat står sig.

Milgram fick en del kritik för sitt experiment:

"Många tyckte att han handskades oansvarigt med försökspersonerna. Många av dem blev skakade av upplevelsen, en del förstod inte vad de varit med om. Andra kritiker ansåg att han försökte släta över nazisternas övergrepp.

Milgram, som själv var av judisk härkomst, sa att han bara visat att vanliga människor som gör sitt jobb lätt kan bli del av en destruktiv process, även om det går rakt emot deras egen moral."

Alltså: 65 procent av försökspersonerna var redo att ge dödliga stötar, om bara en tillräckligt trovärdig auktoritet gav ordena. De som spelade forskningsledare gav instruktioner på ett auktoritärt sätt, men inget tvingade försökspersonerna att fullfölja.

"Allt om vetenskap" rapporterar också om ett annat intressant experiment:

"Vilken av linjerna A, B och C är lika lång som linjen i den vänstra rutan? En lätt uppgift kan det tyckas. Men vad händer om alla runt omkring dig tycker något annat?"

Socialpsykologen Solomon Asch lät 1951 sina studenter lösa uppgiften, men i samma rum som en grupp införstådda personer som medvetet svarade fel. En ensam person hade svårt att stå emot trycket när en omgivande grupp på tre eller fler personer hade en annan åsikt. När alla andra gav ett uppenbart tokigt svar så höll mer än var tredje försöksperson med, även om det verkade lätt att se att majoriteten hade fel."

Här har vi en viktig del av förklaringen till att det så helt sanslösa mångkulturella projektet kunnat drivas vidare år efter år, trots återkommande och relativt fria val.

Ett samlat etablissemang - samtliga sju riksdagspartier, alla rikstäckande massmedia, hela journalistkåren, alla företrädare för stora intresseorganisationer, företrädare kyrka, fack och arbetsgivare, experter och forskare - basunerar ut samma budskap.

Då ska det mycket till för enskilda individer att gå i en annan riktning, även om både deras intuition och sunda förnuft säger dem att maktens budskap skorrar falskt.

Från Robstens blogg, den 30/10 -09:

"Det verkar som om en auktoritet som uppträder på rätt sätt alltid kan övertyga ungefär 65 procent av befolkningen, överallt, kvinnor som män. Detta är ett stort demokratiskt problem i demokratier där inte enbart jämstora partier uppträder på den politiska arenan.

Om ett uppstickarparti med en annorlunda agenda dyker upp på den demokratiska spelplanen kan de redan etablerade partierna uppträda som en auktoritet som i Milgrams försök, gentemot det mindre uppstickarpartiet.

Om våra riksmidier och etablerade politiker säger att de som vill ha en restriktiv immigrationspolitik är 'främlingsfientliga' kommer 65 procent att tro på detta enbart för det uttalats av samhälliga auktoriteter (sedan kan man ju ha den åsikten i alla fall naturligtvis).

Om Reinfeldt, Sahlin, DN och SvD säger att Jimmie Åkesson är djävulens inkarnation på jorden så kommer troligtvis 65 procent av befolkningen att tro på detta enbart för att det upprepas av tillräckligt starka auktoriteter.”

Viss auktoritetstro är förmodligen oungänglig i varje samhälle. Det samhälle där ingen kan hysa något förtroende för några personer i ledande ställningar skulle snart falla sönder.

Uppenbart är dock hur massmedia ibland missbrukar sin auktoritet. Det kan t ex ske genom att egentligen mycket kontroversiella påståenden slås upp stort och presenteras som självklara sanningar.

Det ger också mer tyngd om ett budskap förmedlas inte bara genom en enskild individ, utan genom en stor organisation, med anseende.

Även när det i praktiken bara är en enskild person som framför egna åsikter kan detta ges mer tyngd genom att han/hon förses med en fin titel eller status som "expert".